

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení dne 27. 5. 2021 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Tomáše Mahra a přísedících Jaroslavy Kůstové a Mgr. Jana Straky

takto:

Obžalovaný

■■■■■ nar. ■■■■■, bytem ■■■■■, ■■■■■ t.č. ve vazbě ve věznici ■■■■■

se uznává vinným, že

dne 29. 8. 2020 v době kolem 21:14 hodin v ■■■■■ na adrese ■■■■■ v kuchyni bytu užívaného společně s družkou - poškozenou ■■■■■ nar. ■■■■■, v době, kdy poškozená volala na základě žádosti syna obžalovaného ze svého mobilního telefonu na zdravotnickou záchrannou službu, a komunikovala s operátorkou linky tísňového volání 155 s požadavkem na příjezd rychlé zdravotnické služby, s čímž obžalovaný projevoval nesouhlas, poškozenou z bezprostřední blízkosti jedenkrát bodl do břicha nožem zn. BANQUET o délce 32 cm s čepelí o délce 19,5 cm, a způsobil jí tak bodnořezné poranění břicha s poraněním jater a žebra vpravo s masivní krevní ztrátou do dutiny břišní, přičemž bodný kanál probíhal zdola zepředu dozadu nahoru a intenzita bodnutí byla velká, neboť došlo mimo jiné k přetěti chrupavčitého úseku žebra, a jen v důsledku chirurgického zákroku ve Fakultní nemocnici ■■■■■ nedošlo ke smrti poškozené,

tedy

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k úmyslnému způsobení těžké újmy na zdraví jinému s možným následkem smrti, avšak k dokonání trestného činu nedošlo,

čímž spáchal

zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, 3 trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle 21 odst. 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se za to

podle § 145 odst. 1, 3 trestního zákoníku k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře osmi a půl (8,5) roků.

Podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznic s ostrahou.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen uhradit [redacted] [redacted], regionální pobočka [redacted] pobočka pro [redacted] [redacted] a [redacted] kraj, [redacted], na náhradě škody částku 378 078 Kč.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen uhradit [redacted] [redacted] na náhradě škody částku 50 000 Kč.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen uhradit poškozené [redacted] [redacted] narozené [redacted], bytem [redacted] na náhradě bolestného částku 136 444 Kč.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný povinen uhradit poškozené [redacted] [redacted] narozené [redacted], bytem [redacted] na náhradě nemajetkové škody částku 100 000 Kč.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená [redacted] [redacted] odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. **Obžalovaný v přípravném řízení** dne 30. 8. 2020 popřel, že by jednal v úmyslu jiného usmrtit. Celou událost považuje za nešťastnou. O nůž se údajně s poškozenou přetahovali, kdy „ona ucukla a bohužel došlo k tragické události“.
2. Při **vazebním zasedání** dne 1. 9. 2020 obžalovaný k věci uvedl, že se s poškozenou hádali a „ona mu padla na nůž“. Když cítil, že nůž do poškozené zajíždí, pustil ho a ustoupil. Poškozená nůž sama z rány vytáhla. Odmítla nabídku pomoci a řekla obžalovanému, ať jde pryč. Vysvětlil, že poškozená se předklonila a napíchla se na nůž.
3. V **hlavním líčení** pak obžalovaný uvedl, že obžaloba se zakládá na pravdě. Poškozená volala na záchranku, ale obžalovaný si vůbec nepamatuje, jak k jejímu zranění došlo. K hádce nedošlo. Předtím měl nůž v ruce, stál u kuchyňské linky a chtěl si připravit večeři (rozkrojit si housku). Pak si pamatuje, že poškozená volala záchrannou službu. Říkala něco v tom smyslu, že má o něho strach, že si chce něco udělat. Pak poškozenou slyšel, jak říká, že ji bodl. Před vznikem zranění mezi nimi nedošlo k žádnému fyzickému kontaktu. Po činu se probral před domem, měl tašku a čekal na policii. Jestli poškozené poskytoval první pomoc, si nepamatuje. Po přečtení protokolu o výpovědi obžalovaného z vazebního zasedání a výpovědi po zahájení trestního stíhání obžalovaný uvedl, že tehdy si to pamatoval lépe a z protokolů lze vycházet. Dále doplnil, že si nepamatuje, že by před zraněním poškozené volal svému synovi, ale nevyloučil to. Ke svému psychickému stavu uvedl, že když ho propustili v r. 2018 z hospitalizace v [redacted] fakultní nemocnici, tak chodil k psychiatrice Dr. [redacted] a to jednou měsíčně. Poslední kontrolu lékařka odvolala kvůli koronaviru, pouze mu poslala e-recept. Léky si vyzvedl, ale užíval je nepravdělně. Pak už lékařce nevolal, myslel si, že je vyléčený. S poškozenou se dohodli, že se obžalovaný na nějaký čas odstěhuje z jejího bytu do svého, který je hned naproti přes chodbu. Ten den měl deprese, celý den se necítil ve své kůži. K dotazu na vysvětlení svého slovního obratu z přípravného řízení „ona

ucukla“, uvedl, že si to myslel, protože jinak si nedokázal vysvětlit, jak ke zranění poškozené mohlo dojít. Pokud uvedl, že „padla na nůž“, tak proto, že poškozená, která je vyšší než on, byla předkloněná, a přišlo mu, že na nůž padla, že se předklonila a při tom došlo k bodnutí. Předkláněla se proto, že ho držela za zápěstí. Přesně si ten okamžik, kdy došlo ke zranění, nepamatuje, ale stál u kuchyňské linky, že si bude krájet housku, nůž měl v ruce. Pamatuje si až dobu, kdy byl před domem a čekal na policii. Ven šel proto, že mu paní ██████ řekla, aby odešel. Nejprve přijela sanitka, po ní dcera poškozené, ta pouštěla záchranáře dovnitř. Na policii čekal proto, že věděl, že se něčeho dopustil, a tušil, že to bude řešit policie. Důvodem hádek s poškozenou byla jeho žárlivost. Proto se měl odstěhovat do svého bytu, aby se uklidnil, aby se začal opět léčit na psychiatrii a brát léky. V roce 2018 měl silné deprese, které se projevovaly tak, že jen ležel na posteli a koukal do jednoho bodu. V současné době se léčí, užívá lék Zyprexa naordinovaný psychiatrickou ve vězení. Poškozené napsal a poslal omluvný dopis.

4. Obžalovaný podle **znaleckého posudku z oboru zdravotnictví** - odvětví psychiatrie netrpěl forenzně významnou duševní poruchou a jeho ovládací a rozpoznávací schopnosti byly v době činu sníženy jen mírně v důsledku zkratkového jednání na bázi akcentované osobnosti. Pobyť obžalovaného na svobodě není z psychiatrického hlediska pro společnost nebezpečný.
5. V hlavním líčení pak znalkyně k dotazu obhajoby na vysvětlení rozporu mezi závěry posudku o absenci duševní choroby či poruchy a zprávami ze zdravotnické dokumentace o diagnóze těžké depresivní poruchy s bludy, znalkyně uvedla, že taková zpráva existuje jenom jedna a je z FN ██████ z hospitalizace v ██████ 2018, a ta byla dále opisována jako anamnestický údaj, mj. i do lékařské zprávy z vězení po sebevražedném pokusu posuzovaného a do závěru konsiliárního psychiatrického vyšetření z ██████ 2020. Znalkyně však diagnózu těžké depresivní poruchy s bludy negovala, a to jak na základě vlastního znaleckého vyšetření, tak i s ohledem na obsah samotného textu zprávy z FN ██████ která neodpovídá stanovené diagnóze, neboť nepopisuje symptomy, které by naplňovaly kritéria diagnózy. Obžalovaný podle znalkyně při hospitalizaci na podzim roku 2018 vykazoval depresivní symptomatiku a ta byla залечена. Správná diagnóza by se nesla podle znalkyně zřejmě ve smyslu poruchy přizpůsobení. To znamená reakce psychických funkcí na stres v podobě finančních potíží, event. zhoršeného uplatnění v práci pro problémy s kolenem atd. Nejedná se ale o vážnou, forenzně významnou duševní poruchu (těžkou depresi a už vůbec ne psychotické fenomény ve smyslu bludů a halucinací). Nedomnívá se, že prožitky dosáhly někdy u posuzovaného roviny bludů. Bludy jsou poruchy myšlení. Halucinace u dospělé osoby jsou vysoce netypické a většinou se s nimi lze setkat při intoxikacích. Lze se s nimi setkat u schizofrenních poruch. Aby bylo možné takovou poruchu stanovit, tak musí být přítomen celý soubor příznaků, nestačí jen jeden příznak. Takže pokud někdo říká, že občas někde viděl stín, který tam vlastně nebyl, tak to ještě nesplňuje veškerá kritéria akutních vážných duševních poruch. Posuzovaný byl bezprostředně po skutku zadržen. Choval se bez nápadností, komunikoval bez nápadností jak s vyšetřovatelem, tak s lékařem, podával sdělení zcela konzistentně. Výsledky byly bez jakýchkoliv bizarností, nebyly popsány žádné významné problémy v komunikaci, v projevu, zpomalení apod. Posuzovaný po samotném činu odešel z místa činu, zůstal venku, čekal na příjezd policie a policii sdělil, že asi hledají jeho. To není jednání psychotického člověka. Takový projev absolutně vylučuje chorobné narušení psychických funkcí a neodpovídá diagnóze těžké depresivní poruchy s bludy. Porucha s bludy je porucha psychotická a psychotický člověk se takto nechová. U psychotického jedince jsou navíc psychotické příznaky přítomny dlouhou dobu po samotném projevu. K dotazu, že sama poškozená uváděla, že 2-3 týdny před inkriminovanou událostí se u obžalovaného objevily stejné projevy, které u něho pozorovala i v ██████ 2018, kdy byl obžalovaný hospitalizován na psychiatrické klinice (bludy, paranoia), znalkyně vyloučila, že by takové chování obžalovaného bylo projevem chorobných fenoménů typu bludy. To, že si obžalovaný myslí, že mu je poškozená nevěrná, ještě nemusí být blud a ani depresivní ladění není vážná duševní porucha. K dotazu, zda má možnost diagnózu lépe stanovit ošetřující lékař, který viděl a vyšetřoval obžalovaného v době hospitalizace, nebo znalec, který jej vyšetřoval až dva roky poté, znalkyně uvedla, že znalec,

protože ten má mnohonásobně víc dat vč. proměny příznaků v čase. Proto jsou přibíráni znalci, kteří se ve zdravotní dokumentaci umí orientovat a jsou schopni analyzovat a posléze syntetizovat zpětně vlastní vyšetření.

6. Osobnost obžalovaného podle **znaleckého posudku z oboru zdravotnictví** - odvětví klinická psychologie je mírně disharmonicky formovaná, s rysy emoční nestability a s rysy neurotickými. Neverbální intelektové schopnosti se nacházejí na hranici pásma defektu, verbální schopnosti se nacházejí v pásmu normy. Je mírně zvýšeně paranoidní, byť stále v rámci normy. Má nižší schopnost adaptability, v důsledku čehož na nové situace reaguje úzkostným nastavením. Má zvýšené sklony k úzkostně depresivním dekompenzacím v zátěži. Pokud se žalovaného jednání dopustil, mohlo být vedeno impulzivní, zkratkovitou reakcí v zátěži. Nejednalo se o jednání racionálně plánované. Obžalovaný není osobností primárně agresivní. Možnost resocializace obžalovaného je velmi dobrá.
7. V hlavním líčení pak znalkyně k dotazu obhajoby stran motivu jednání obžalovaného uvedla, že se jednalo o vyústění dlouhodobého partnerského konfliktu a impulzivní reakci na aktuální konflikt, na individuální situaci, ve které se posuzovaný ocitl a mohlo jít i o celkové psychické vyčerpání. Ohledně představy o následku jednání znalkyně uvedla, že u impulzivního jednání jsou důsledky vnímány zkresleně, protože dotyčný neuvažuje tolik racionálně, nicméně je schopen se zastavit a je schopen racionálně zvážit, k čemu by mohlo jeho jednání vést. Depresivní prožívání jako takové ještě neznamená, že je diagnostikována nemoc - těžká depresivní porucha. Každý má někdy nějaké depresivní prožívání. U posuzovaného je depresivní prožívání výraznější a častěji k němu dochází při zátěži. Psychotické příznaky nebyly v rámci znaleckého vyšetření vůbec zjištěny, kontakt s realitou nebyl narušen. Znalkyně obhajobě vytkla, že zdravotní dokumentaci zmiňuje selektivně. Poslední zaznamenaný kontakt obžalovaného s psychiatrií byl při hospitalizaci ve vězeňském psychiatrickém oddělení v [REDACTED] od [REDACTED] do [REDACTED] 2020, kde obžalovaného popsali jako pacienta zcela klidného, vyrovnané spokojené nálady, plně schopného běžného denního fungování. Nikde není těžká depresivní symptomatika přítomna. Pripustila nešvar zdravotnických dokumentací, že se neustále všechno opakuje. K psychologickému vyšetření učiněnému v rámci hospitalizace v r. 2018 znalkyně uvedla, že jej považuje za nedostatečně provedené. Odporuje si údaj o dobré spolupráci vyšetřovaného s psychologem se závěry vyšetření, neboť těžce depresivní pacient v rámci psychologického vyšetření velmi špatně spolupracuje, není motivován k dobrému výkonu a je velmi unaven. Navíc byl tehdy závěr psychologa učiněn pouze na základě jedné psychodiagnostické metody, což je naprosto nevhodné. Při svém vyšetření použila celou škálu metod. Probíhající akutní psychické onemocnění se masivně projeví v psychologických metodách, zaléčené onemocnění se projeví méně zejména v psychotických znacích, nicméně projevuje se při vyšetřeních ještě dlouhou dobu po залечení. Forenzně významný depresivní syndrom se vylučuje s aktivní činností v podobě bodnutí druhého nožem. Těžce depresivní člověk je apatický, je mu všechno jedno, je hypodynamický. Trestné činy, které vznikají na bázi forenzně významné deprese, jsou skutky tzv. ze zanedbání. Aktivní jednání žalovaného typu neodpovídá tomu, že člověk je vážně depresivní. Tento příběh je o problematickém partnerství a žárlivosti. Zřejmě hlavní fenomén je, že posuzovaný se v ten den měl od partnerky stěhovat, již měl sbalené věci. To byla emočně zatěžující situace, se kterou se obžalovaný problematicky vyrovnal. Ztrácel něco, na čemž mu velmi emočně záleželo a s čím nebyl schopen nic udělat. To je právě ten moment emočně diskomfortní, a lidé osobnostně strukturovaní jako obžalovaný zkratkovitě jednají, protože chtějí zastavit tento diskomfort. Jde o učebnicový příklad vzniku násilných interakcí mezi partnery a v tu chvíli se mohou objevit neobvyklé formy chování, protože člověk se dostal do frustrace a neví, jakým způsobem má reagovat a reaguje odlišně než v běžných situacích, které v životě přicházejí.
8. **Poškozená** [REDACTED] [REDACTED] v přípravném řízení vypověděla, že s [REDACTED] [REDACTED] posledních sedm let žila jako druh a družka, žili spolu ve společné domácnosti v bytě č. [REDACTED] na adrese [REDACTED]. V minulosti s nimi žil i syn obviněného [REDACTED] [REDACTED] ml., ale asi tak poslední rok s nimi již nebydlel. Asi koncem [REDACTED] 2018 přijali obviněného do nemocnice na

psychiatrii v ■■■ na ■■■. Tehdy obviněný seděl doma na posteli, kolébal se, pak vstal a hlavou mlátil o dlaždičky a říkal, že si to hodí, nebo něco takového. Měla o něj strach, tak mu zavolala sanitku. Jeho pak přijali na psychiatrii, tam mu diagnostikovali těžké deprese s psychosomatickými příznaky, nebo projevy, v závorce pak bylo napsáno bludy, vidiny, slyšiny. V nemocnici byl měsíc, pak ho pustili domů. Měl si najít psychiatra a podstoupit ambulantní pravidelnou léčbu. Chodil k paní doktorce ve středisku na ■■■. Dostal léky. Asi dostal prvně Asentrol, pak mu to doktorka změnila. Měl brát léky pravidelně, každý den. Poškozená brání léků doma kontrolovala, jestli bere léky pravidelně, bylo to potřeba, protože obviněný říkal, že mu nic není, že už je v pořádku, že už to nepotřebuje. Toho 29.8.2020 se vrátila domů od dcery, obviněný byl doma. Sedla si k němu do obýváku na gauč, jako vždycky. Celý večer jen seděli. Obviněný celou dobu nemluvil, snažila se „prolomit ledy“, tak na něj mluvila. Pamatuje si, že se ho ptala, jestli v neděli budou vařit knedlíky a zelí. Chvillemi se snažila ho rozpovídat, a viděla, jak se na ní zle dívá. Úplně upřeně ji sledoval, a bylo vidět, že o něčem přemýšlí. Ale pořád nemluvil. Odešla do ložnice, kam obviněný po chvíli přišel, ze skříně si bral nějaké věci, vypadalo to, že chce někam jít, vzal si batoh. Bylo vidět, že o něčem usilovně přemýšlí. Zvednul se, šel do kuchyně, a protože se nevracel, tak se zvedla a šla za ním. Stál opřený o kuchyňskou linku, čelem k lince, a když ji viděl, tak se na ni otočil a promluvil: „Pojď, pojď si tady sednout.“ a strkal ji jako rukama do obýváku, a tlačil ji a rukama směřoval na takový bobík vedle gauče, aby si sedla. Pak poškozená šla do kuchyně, protože nemohla tu atmosféru vydržet a na kuchyňské lince si všimla nože, který jinak je v šuplíku. Vrátila se zpět a viděla a slyšela, jak obviněný volá synovi. Říkal mu, aby pozdravoval babi a dědu, že on teď někde bude. Slyšela, jak syn hystericky křičel do toho telefonu: „Tati co je, kam jdeš?“. Obviněný mu řekl, že to mu teď nemůže říct. Syn mu to položil, a telefonoval poškozené. Křičel do telefonu: „■■■ táta chce pozdravovat babi a dědu, chce si něco udělat, zavolej mu sanitku.“ Odpověděla, aby ji zavolal on, že se jí to vymstí. A mezitím, co telefonovala se synem obviněného, obviněný šel do kuchyně. Jeho syn pořád naléhal, aby zavolala sanitku. Řekla, že tedy ano. Zvedla se, šla do kuchyně a vytáčela linku 155. Obviněný stál opřený rukama o linku. Již se dovolala na linku 155, sdělovala, proč volá, že její přítel si chce něco udělat. To už stála kousek od obviněného. On otočil hlavu, a řekl, ať ho nechá být. Pořád měla jednu ruku s telefonem u hlavy, a druhou ruku položila obviněnému na záda, aby ho uklidnila. On se na ní otočil, myslela, že ji chce obejmout, a pamatuje si jen, jak se na ni díval a teprve po chvíli ucítila tlak v břiše. Jeho pohled byl vyčítavý a zlý. Jako kdyby říkal, to máš za to, něco v tom smyslu. A pak od ní poodstoupil, a pořád se na ni strašně zle a vyčítavě díval. A to už jedním očkem koukala na něj, a druhým se podívala na linku a tam byl položený zakrvácený nůž, ten samý, který předtím sklidila do šuplíku. Cítila něco horkého, co jí teče po těle a řekla záchrance, že ji bodnul.

9. Obdobně poškozená vypověděla i u hlavního líčení. Inkriminovaný den ji dcera požádala o hlídání vnučky. Po návratu domů obžalovaný seděl v obýváku u televize, nemluvil a poškozenou si prohlížel. Díval se na ni pohledem, který za 7 let, co spolu byli, neviděla. Cítila, že nad něčím přemýšlí. Ptala se ho, jestli s ním něco je, že nemluví. Na to jen zakroutil hlavou, vzal si mobil a něco psal asi synovi, protože ten poškozené volal, že táta píše divné věci (aby pozdravoval babičku), že se s ním něco děje, že se o něho bojí a naléhal na svědkyni, aby zavolala záchranku. Obžalovaný šel do kuchyně a stoupl si čelem ke kuchyňské lince, viděla jeho záda. Opíral se rukama o linku. Poškozená k němu pomalu zezadu přicházela a volala záchranku. Představila se, řekla, že přítel asi potřebuje záchranku, že se léčil psychicky a nebere léky. V jedné ruce měla telefon a druhou ruku položila na záda obžalovaného, hladila ho a utěšovala. Najednou se k ní obžalovaný otočil, myslela si, že ji objímá a vrazil do ní nůž. Stáli proti sobě, dívala se mu do očí, necítila žádnou bolest. Pak ucítila tlak. Obžalovaný se na ni díval zle, ani si nevšimla, že z ní vyndal nůž. Pořád měla záchranku na telefonu, obžalovaný od ní kousek popošel, stál a díval se na ni. Poškozená říkala do telefonu, aby pro ni přijeli, že přítel ji bodl. Obžalovaný tam stál a díval se na ni zle. Takový pohled nikdy neviděla. Obžalovaný popošel do předsíně, ona šla za ním a říkala si, že musí zavřít dveře, kdyby se vrátil. Zabouchla dveře, na noze cítila krev a volala dceři, aby přišla, protože záchranka by se nedostala do bytu, kdyby omdlela. Dcera na ni křičela do

telefonu, ať mluví, aby zůstala při vědomí. Dopotácela se do obýváku a tam si sedla. V tu chvíli vrazila do dveří záchranka. Byla při smyslech celou dobu až do nemocnice, ale vše slyšela jakoby z dálky. Pak se probrala na JIP. Měla drén kvůli žlučovým cestám. Když ji přeložili na chirurgii, tak dostala hrozné horečky a špatně dýchala. Před událostí na tom byla fyzicky velmi dobře, pravidelně cvičila, chodila do fitness. Když prvně vstala z lůžka, na chodbě uviděla muže podobného obžalovanému a odmítla vyjít na chodbu. Proto za ní přišla psychologka. Přestože měla drén a díru do břicha, tak ji pustili domů, protože se rána špatně hojila. Musela si ránu čistit. Do bytu v ul. [REDAKCE] se už nevrátila, nejprve bydlela po propuštění z nemocnice u dcery, pak si našla nový podnájem. Dodnes nemůže spát, chodí k psychologce i k psychiatrovi. Stále nemůže spát na pravé straně na břicho, jizva se zhojila špatně, pořád ji bolí. Obžalovaný chodil k psychiatrice ambulantně. Naposledy u ní byl někdy v [REDAKCE] 2020, v [REDAKCE] přestal brát léky. To zjistila podle chování, které se změnilo. Když obžalovaný bral léky, tak se choval lépe. Když je nebral, tak byl málomluvný, bylo mu vše jedno. To, že nebere léky, spolu řešili často, on se na poškozenou kvůli tomu zlobil. Jeho nemoc se projevovala žárlivostí. V [REDAKCE] 2018 kvůli tomu skončil v nemocnici. Den před žalovaným jednáním byla hlídat vnučku, a když se vrátila domů, měl obžalovaný poznámky, jestli si to užila a jaké to bylo. Řekla mu, že by chtěla, aby byl nějakou dobu v protějším bytě se synem, a že když bude brát prášky, tak mohou být zase spolu. Obžalovaný s tím nesouhlasil.

10. Podle **znaleckého posudku z oboru zdravotnictví** - odvětví soudní lékařství vypracovaného MUDr. [REDAKCE] [REDAKCE] poškozená utrpěla bodnořezné poranění břicha s poraněním jater a žebra vpravo a s poraněním mezižeberního cévního svazku s masivní krevní ztrátou do dutiny břišní v objemu 1,2 litru tekuté krve a další 1 litr krve sražené. Bodný kanál probíhal zdola zepředu dozadu nahoru a intenzita bodnutí byla velká, neboť došlo mimo jiné k přetěti chrupavčitého úseku žebra. Oba policií zajištěné nože na místě činu byly způsobilé přivodit takové zranění. Krevní ztráta z poranění jater byla hodnocena jako minimální. Zásadní krevní ztráta pocházela z přetěti cévního svazku v mezižeberních prostorech (mezižeburní žíly a tepny). Tento svazek (zejména tepna) je ze soudně lékařského hlediska důležitým orgánem, neboť z porušení takové tepny může dojít ke krevní ztrátě vedoucí ke smrti. Zhojení zranění, která utrpěla poškozená, trvá obvykle 6 týdnů až 2 měsíce. Trvalým následkem zůstanou jizvy na břicho. Znalec v hlavním líčení na svých závěrech setrval a k dotazům doplnil, že odstranění drénu žlučovodu se může dělat při vědomí i v narkóze a to přes papilu, což je místo, kde žlučovod ústí do dvanáctníku. Je to celkem nenáročný zákrok. Drén je trubička zachovávající průchod žlučovodem. Může být zaveden různě dlouhou dobu. Informaci o délce bodného kanálu zaznamenal, mělo jít o čtyři centimetry. Bodný kanál musel být delší, protože pokud by byl dlouhý pouze čtyři centimetry, tak by nedošlo k poranění jater. Aby došlo k zásahu jater, tak by délku bodného kanálu odhadoval minimálně na 50-60 mm v závislosti na tělesné konstituci napadeného, konkrétně na tloušťce tukové vrstvy břišní stěny.
11. Podle **znaleckého posudku z oboru kriminalistika** - odvětví biologie byly na noži s označením BANQUET o délce 32 cm s čepelí o délce 19,5 cm zajištěném při ohledání místa činu jako stopa č. [REDAKCE] nalezeny stopy lidské krve. Dalším znaleckým zkoumáním z oboru kriminalistika - odvětví genetika byla zjištěna shoda vzorku DNA ze stop lidské krve na čepeli nože se vzorkem DNA poškozené. Z toho plyne jasný závěr, že zraňujícím předmětem byl právě tento nůž.
12. Za souhlasu obžalovaného a státního zástupce byl v hlavním líčení čten protokol o výsledku svědkyně [REDAKCE] [REDAKCE] - dcery poškozené. Ta uvedla, že matka ji ve 21.16 h. dne 29. 8. 2020 telefonicky zpravila o tom, že ji obžalovaný bodl do břicha, pročež za matkou neprodleně vyrazila. Na místě vpustila záchranáře do matčina bytu. Obžalovaný byl již zajištěn policií před domem. Vyjádřila se i k vztahu matky a obžalovaného a to tak, že obžalovaný matku v minulosti nikdy nenapadl, byť ji v poslední době podezíral z nevěry.
13. Z provedených důkazů má soud za bezpečně prokazané, že bodnořezné zranění poškozené bylo způsobeno nožem zn. BANQUET o délce 32 cm s čepelí o délce 19,5 cm drženým obžalovaným.

To vyplývá z výsledku obžalovaného a poškozené, že nikdo jiný se v bytě nenacházel, přičemž obžalovaný nepopírá držení nože ze své strany.

14. Další otázkou bylo to, zda šlo ze strany obžalovaného o jednání úmyslné či nikoliv. Podle svědectví poškozené ji bodl obžalovaný, přičemž poškozená popřela, že by mezi ní a obžalovaným došlo k nějakému přetahování o nůž. Tento závěr podporuje i zvukový záznam hovoru na linku tísňového volání, který autenticky zachytil okamžik, kdy došlo k bodnutí poškozené, a ze kterého je zřejmé, že poškozená sdělila operátorce tichým hlasem, že „ji bodl“. V případě přetahování o nůž, spojeného s vynaložením fyzické síly, by bylo nutno očekávat, že hlas poškozené by byl „přiškrncený“ či přerývaný, neboť osoba vydávající energii v rámci nějakého zápasu má zvýšenou tělesnou spotřebu kyslíku a v důsledku toho nemůže veškerou vzduchovou kapacitu plic vydat pouze na současně prováděné mluvení. Pokud tedy člověk s jiným zápasí a zároveň při tom mluví, zákonitě se to projeví právě na změně hlasu oproti stavu klidovému, kdy člověk jen a pouze mluví, aniž by vykonával jinou fyzicky náročnější činnost.
15. Obžalovaný popírá úmyslné bodnutí poškozené s tím, že se o nůž přetahovali. Pokud obžalovaný v přípravném řízení uvedl, že poškozená při přetahování o nůž „ucukla“, pak v hlavním líčení k cílenému dotazu na vysvětlení tohoto pojmu resp. mechanismu nedokázal odpovědět. Poškozená přetahování o nůž neguje, přičemž ze shora uvedených důvodů soud považuje její výpověď za věrohodnou. Nicméně i kdyby soud teoreticky připustil, že se poškozená s obžalovaným o nůž přetahovali (tj. vyvíjeli sílu každý směrem ke svému vlastnímu tělu), pak pokud by poškozená „ucukla“, tj. pokud by pustila přetahovaný předmět (nůž či ruku obžalovaného), způsobilo by to podle jednoduchých zákonů fyziky narušení stavu rovnováhy sil, následnou převahu síly vyvíjené směrem k tělu obžalovaného a v důsledku toho by došlo k prudkému pohybu ruky obžalovaného směrem k jeho tělu a nikoli naopak. Aby došlo při skutečném přetahování o nůž k bodnutí poškozené, je v podstatě vyloučené, neboť poškozená by musela nejprve vyvinout stejnou sílu jako obžalovaný (tak aby nastala rovnováha působících sil) a poté ještě sílu mnohem větší, kterou by překonala protisílu obžalovaného. Jiná situace by ovšem nastala, pokud by se poškozená s obžalovaným navzájem přetlačovali (tj. vyvíjeli sílu směrem k tělu protivníka). To by ovšem znamenalo, že se poškozená od samého počátku bránila úmyslnému pohybu obžalovaného nožem proti jejímu tělu. Pokud by pak poškozená „ucukla“, tj. pokud by pustila přetlačovaný předmět či přestala tlačit, způsobilo by to opět podle zákonů fyziky narušení stavu rovnováhy sil, následnou prudkou převahu síly vyvíjené směrem k tělu poškozené a v důsledku toho by došlo k rychlému pohybu ruky obžalovaného s nožem směrem k tělu poškozené a mohlo by dojít k bodnutí velké intenzity. Taková situace by ale znamenala, jak bylo uvedeno již výše, že obžalovaný se o zasažení poškozené snažil nožem od samého počátku a nešlo by tudíž v žádném případě o „nešťastnou náhodu“. Nicméně takové chování obžalovaného poškozená svou výpovědí vyloučila. Těmito úvahami má soud verzi obžalovaného za bezpečně vyvrácenou.
16. Oproti obžalobě však soud učinil určitou úpravu skutkových zjištění, co do doby, kdy obžalovaný uchopil nůž. Obžalovaný popřel, že by uchopil do ruky nůž až poté, co poškozená telefonovala na tísňovou linku, resp. uvedl, že měl nůž v ruce již před tím, než začala poškozená telefonovat, a to kvůli krájení pečiva. Soud zjistil, že nic o vzetí nože do ruky obžalovaným neuvedla ani poškozená v procesně použitelné výpovědi z přípravného řízení (čl. 62). Ta tehdy pouze uvedla, že „[redacted] stál čelem k lince opřený rukama o linku.“ Takový popis ale nevylučuje, že obžalovaný mohl mít nůž v ruce již tehdy, neboť poškozená k obžalovanému přistupovala zezadu, a nůž držený v dlani ruky, která se zároveň opírala o kuchyňskou linku, mohl zůstat poškozené zakrytý objemným tělem obžalovaného. Poškozená pak i na doplňující dotaz, zda viděla obžalovaného brát do ruky nůž, nebo ho držet v ruce, odpověděla negativně. Soud proto popis skutku přeformuloval a vypustil z něho část, že obžalovaný „následně (*až poté, co poškozená začala telefonovat na tísňovou linku*) uchopil do ruky nůž....“.
17. Obžalovaný se podle obžaloby dopustil zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku ve stadiu

pokusu podle 21 odst. 1 tr. zákoníku, neboť se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k úmyslnému usmrcení jiného, avšak k dokonání trestného činu nedošlo. Závěr o úmyslném spáchání trestného činu lze podle obžaloby dovozovat zejména z výpovědi poškozené, která uvedla, že bodnutí nepředcházelo žádné přetahování o nůž, jak tvrdí obžalovaný, přičemž s její výpovědí koresponduje i zvukový záznam na linku tísňového volání, kde nejsou patrné žádné stopy případného zápasu. Obžaloba dovozuje úmyslné zavinění i ve vztahu k usmrcení:

- 1) ze závěru znaleckého posudku MUDr. ████████ o velké intenzitě bodnutí,
- 2) z toho, že útok byl veden životu nebezpečnou zbraní - nožem s délkou čepele 19,5 cm,
- 3) z toho, že útok směřoval do míst na těle poškozené (do břicha), o nichž je obecně známo, že jsou zde uloženy životně důležité orgány.

18. Z dokazování ale také jasně vyplynulo, že:
 - obžalovaný své jednání nedoprovodil žádným hlasovým projevem, ze kterého by bylo patrné, čeho chce docílit (pro násilné delikty typický slovní doprovod typu „já Tě zabiju“, „už Tě mám dost“, „skončíme to“ apod.),
 - poškozená šla těsně před činem aktivně za obžalovaným, který si jí nevšímal, a nikoli naopak (pro násilné činy je typické naopak aktivní vyhledání oběti útočníkem),
 - z výpovědi poškozené nevyplývá, že by obžalovaný nožem cíleně mířil na nějakou konkrétní část těla poškozené,
 - obžalovaný si byl vědom toho, že poškozená hovoří s operátorem tísňové linky, kterému sdělila, že byla zraněna, a mohl se tak oprávněně domnívat, že pomoc je již na cestě, a že není třeba poškozené, která byla schopna samostatně chůze, pomáhat.
19. Z důvodů, které logicky uvádí státní zástupce (obžalovaný směřoval útok citlivou částí těla, užil nůž s dlouhou čepelí a útok měl vysokou intenzitu), musel obžalovaný vědět, že může způsobit poškozené nožem těžší následek, než jen „pouhé“ ublížení na zdraví ve smyslu § 122 odst. 1 trestního zákoníku. Právě proto, že si obžalovaný musel být tohoto závažnějšího následku již od počátku vědom, nemůže obstát právní kvalifikace podle § 146 odst. 1, 3 trestního zákoníku, u které by způsobení těžšího následku bylo pokryto pouze nedbalostním zaviněním. Taková situace by mohla nastat např., pokud by obžalovaný bodl poškozenou do méně exponovaných míst (např. do paže).
20. Na stranu druhou se soud neztotožnil ani s právní kvalifikací coby pokusu vraždy a to s ohledem na výše zmíněné okolnosti případu, zejména skutečnost, že poškozená těsně před činem sama aktivně vyhledala bezprostřední blízkost obžalovaného a fyzicky jej kontaktovala (položila mu ruku na rameno), ačkoli obžalovaný si jí do té doby nevšímal, a dále to, že nebylo prokázáno, že by obžalovaný nožem cíleně mířil na nějakou konkrétní část těla poškozené (konkrétně na střed břicha). Místo kontaktu zraňujícího nože a těla poškozené tak bylo určeno:
 - co do výšky zejména výškami postav poškozené a obžalovaného a způsobem držení nože obžalovaným (v lokti pokrčená, nikoli natažená pravá paže),
 - co do směru tím, jak se obžalovaný natočil směrem k poškozené (podle poškozené stáli tváří v tvář).
21. Vzájemnou vzdálenost přitom určila sama poškozená tím, nakolik blízko přistoupila k obžalovanému. Z výpovědi poškozené lze dovodit, že obžalovaný ji následně nemířeně bodl (tzv. nazdařbůh), neboť podle poškozené stáli přímo u sebe a hleděli si vzájemně do očí, což vylučuje, aby obžalovaný sledoval, kam přesně bodá. Nemířené bodnutí tak nemuselo nutně zasáhnout poškozenou blíže pomyslného středu břišní krajiny (kde jsou životně důležité orgány), ale mohlo směřovat i do vzdálenějšího bodu od pomyslného středu břišní krajiny, kde jsou již „jen“ svaly či u objemnějších jedinců i tuková tkáň.
22. Z výše uvedeného soud uzavřel, že u obžalovaného - i s ohledem na absenci slovního doprovodu z jeho strany - nelze dovodit jeho úmysl zavraždit poškozenou (či se o to alespoň pokusit). Lze z nich však dovodit úmysl přivodit poškozené těžkou újmu na zdraví, neboť útok obžalovaný směřoval do břicha, tedy do blízkosti takových důležitých orgánů jako jsou střeva, žaludek,

slinivka, či játra, přičemž znalec se vyjádřil k hrozícím následkům, které by za situace neposkytnutí včasné lékařské pomoci mohly vést až ke smrti poškozené. Z výše uvedených důvodů proto soud vypustil ze skutkových zjištění pasáž o úmyslu usmrtit poškozenou, čímž vyjádřil, že zavinění obžalovaného k případnému smrticímu následku již nebylo ve formě úmyslu, nýbrž pouze v podobě nedbalosti.

23. Ze shora uvedených důvodů obžalovaný jednáním popsaným ve výroku tohoto rozsudku dokonal zvláště závažný zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku, neboť jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví. Těžkou újmu na zdraví lze spatřovat ve smyslu § 122 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku v poškození důležitého orgánu a podle § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku i ve způsobení delší dobu trvající poruchy zdraví. Za těžké ublížení na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku (poškození důležitého orgánu) lze považovat přetětí cévního svazku v mezižebních prostorách, který je ze soudně lékařského hlediska důležitým orgánem, přičemž v důsledku porušení mezižební tepny může dojít ke krevní ztrátě vedoucí ke smrti. K takovému závažnému následku skutečně došlo, neboť celková krevní ztráta u poškozené činila 2,2 litru. Způsobení delší dobu trvající poruchy zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku pak lze spatřovat v nutnosti téměř měsíční hospitalizace poškozené ve Fakultní nemocnici ██████ odkud byla propuštěna s neprůchodným žlučovým vývodem z jater, který byl řešen zavedením stentu na dobu cca 2,5 měsíce, po jejímž uplynutí musel být stent z těla vyjmut.
24. Dokonáním základní skutkové podstaty zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku však nebyla zcela vyčerpána právní kvalifikace jednání obžalovaného. Znalec v posudku jasně uvedl, že masivní krevní ztráta z mezižební tepny poškozenou přímo ohrožovala na životě a při včasné neposkytnutí pomoci a při pokračujícím krvácení by jí tak hrozila smrt. Jednání obžalovaného tak směřovalo ke způsobení smrti poškozené (tedy ke zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, 3 trestního zákoníku), přičemž z výše uvedených důvodů nebyl podle soudu tento fatální následek u poškozené kryt úmyslným zaviněním ze strany obžalovaného, nýbrž pouze zaviněním nedbalostním (na rozdíl od právní kvalifikace coby pokusu zločinu vraždy).
25. Co se týče otázky přičetnosti obžalovaného, pak za účelem jejího zodpovězení byly již v rámci přípravného řízení příbrány dvě znalkyně - psychiatrická a psychologka. Z jejich posudku přitom jasně vyplynulo, že obžalovaný v době činu netrpěl forenzně významnou duševní poruchou a jeho ovládací a rozpoznávací schopnosti byly v době činu sníženy jen mírně v důsledku zkratkového jednání. Obhajoba se pokusila tyto znalecké závěry znevěrohodnit odkazem na znalkyněmi v posudku obsáhle citované zprávy o hospitalizaci obžalovaného ve FN ██████ na podzim roku 2018 a následně ve vězeňské psychiatrické nemocnici v ██████ v ██████ 2020, z nichž vyplývalo, že obžalovaný trpí mj. těžkou depresivní fází s psychotickými příznaky (diagnóza ██████). Znalkyně však podle soudu v hlavním líčení přesvědčivě vysvětlily, proč se s touto diagnózou neztotožnily (absence dalších příznaků, faktické racionální chování obžalovaného po činu apod.). Obžalovaný sice podle znalkyň při hospitalizaci na podzim roku 2018 vykazoval depresivní symptomatiku, ale depresivní prožívání ještě automaticky neznamená, že je diagnostikována nemoc - těžká depresivní porucha. Každý člověk má někdy depresivní prožívání, jde o lidskou přirozenost. Jinými slovy - znalkyně přítomnost depresí u obžalovaného nevyloučily, avšak vyloučily takovou jejich intenzitu, která by byla forenzně významná. Znalkyně připustily, že pochybnosti o diagnózách mají původ v nešvaru zdravotnických dokumentací, kdy se jednou uvedená diagnóza při následných vyšetřeních neustále opakuje, i když není nově stanovena, což je případ zprávy z ██████ vězeňské nemocnice z ██████ 2020. Obhajobou namítaná psychiatrická diagnóza byla stanovena pouze jedenkrát a to v ██████ 2018, tedy téměř 2 roky před žalovaným činem, a již z tohoto důvodu nemůže zpráva o hospitalizaci obžalovaného ve FN ██████ na podzim r. 2018 vyvrátit vlastní znalecké vyšetření provedené v ██████ 2020. Soud se zcela ztotožnil i s postojem znalkyň k té části výpovědi poškozené, v níž hodnotila psychický stav obžalovaného, a sice že poškozená je laikem bez odpovídajícího medicínského vzdělání, a pokud

užívá odborné výrazy (deprese, bludy, vidiny, slyšiny), jde o sdělení irelevantní z pohledu znaleckého. Nad rámec toho, co uvedly znalkyně o racionálním chování obžalovaného v době po činu (čekání na policii před domem), soud dodává, že seznam věcí, které měl obžalovaný u sebe při zadržení (úřední záznam na čl. 45-46, který je součástí protokolu o zadržení podezřelé osoby), svědčí jednoznačně o tom, že je pečlivě vybírala a balila osoba racionálně uvažující, a nikoli osoba trpící duševní poruchou či chorobou (mj. výuční list, rodné listy, očkovací průkaz, [REDAKCE] průkaz, oddací list, vojenská knížka). Protože soud považuje písemné posudky znalkyň, i jejich výpovědi z hlavního líčení za přesvědčivé a pochybnosti nevzbuzující, zamítl jako nadbytečný návrh obhajoby na vypracování revizního znaleckého posudku týkajícího se duševního stavu obžalovaného.

26. K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že nebyl dosud soudně trestán a ani v opisu z evidence přestupků nemá žádný záznam.
27. Při ukládání trestu vycházel soud z ustanovení § 145 odst. 3 trestního zákoníku, které umožňuje uložit pachateli trest odnětí svobody na 8 až 16 let. Obžalovanému polehčuje podle § 41 písm. p) tr. zákoníku jeho dosavadní bezúhonnost. Postoj obžalovaného k věci nehodnotil soud jako doznání, neboť k zásadnímu momentu (bodnutí poškozené) obžalovaný uváděl od počátku řízení výpadek paměti. Neuplatnila se tedy polehčující okolnost uvedená v ustanovení § 41 písm. l) tr. zákoníku. Stejně tak nehodnotil soud jako upřímnou lítost (tedy polehčující okolnost ve smyslu § 41 písm. n) tr. zákoníku) omluvný dopis, který byl předložen k důkazu, neboť jej soud považuje za pouhé účelové jednání obžalovaného ve snaze vylepšit své postavení. Tento závěr učinil soud s ohledem na to, že dopis byl obžalovaným poslán poškozené až těsně před Vánoci 2020, tedy až po 4 měsících strávených ve vazbě, a navíc z jeho obsahu plyne, že obžalovaný se v něm sice opakovaně poškozené omlouvá, ale zároveň opakovaně uvádí, že šlo o nešťastnou náhodu. Skutečnost, že dopis poškozené nedošel, lze snadno vysvětlit tím, že byl obžalovaným zaslán na poslední známou adresu poškozené ([REDAKCE]), která však podle své výpovědi v době zaslání dopisu již bydlela u své dcery. Obžalovanému naopak přitěžuje ve smyslu § 42 písm. h) tr. zákoníku to, že se jednání dopustil ke škodě osoby blízké - družky, se kterou sdílel společný byt. S ohledem na shora uvedené přitěžující a polehčující okolnosti, i s ohledem na dobré vyhlídky resocializace obžalovaného uložil soud obžalovanému trest lehce nad samou dolní hranicí trestní sazby, tj. trest v trvání 8,5 roku.
28. Pro výkon trestu soud obžalovaného zařadil do věznice s ostrahou. Sice ukládal trest za zvlášť závažný zločin ve výměře přesahující 8 let, což by podle ustanovení § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku odůvodňovalo zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou, avšak soud shledal důvody pro užití moderačního práva a zmírnil uložený typ věznice o jeden stupeň, a to zejména s ohledem na dosavadní bezúhonnost obžalovaného. Z toho lze dovodit, že nejde ještě o natolik narušeného pachatele, aby bylo nutno na něho působit v přísnějším typu věznice.
29. S nárokem na náhradu škody ve výši 378 078 Kč se řádně a včas připojila [REDAKCE] pojišťovna [REDAKCE] Regionální pobočka [REDAKCE] pobočka pro [REDAKCE] [REDAKCE] a [REDAKCE] kraj. Škoda je v tomto případě představována vynaloženými náklady na léčení poškozené, které pojišťovna zaplatila zdravotnickým zařízením. S ohledem na to, že náklady léčení poškozené vznikly v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného (bez ohledu na právní kvalifikaci), byla mu uložena povinnost náklady léčení [REDAKCE] pojišťovně v plné výši uhradit.
30. S nárokem na náhradu nemajetkové škody se řádně a včas připojila i sama poškozená a to ve výši 500 000 Kč. V hlavním líčení pak poškozená svůj nárok rozšířila ještě o bolestné.
31. Co se týče bolestného, to bylo posudkem MUDr. [REDAKCE] [REDAKCE] (čl. 341 spisu) ohodnoceno na 400 bodů a souvisí čistě s fyzickými následky bodnutí poškozené do břicha. Výše bolestného pak soud v souladu s metodikou Nejvyššího soudu ČR vypočetl následovně: 400 bodů násobeno hodnotou bodu ve výši 1% hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející roku, v němž vznikl nárok na bolestné. Protože k události

zakládající nárok na bolestné došlo v █████ 2020, vycházel soud z výše hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok 2019. Na stránkách Českého statistického úřadu soud zjistil, že výše hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok 2019 činila 34 111 Kč a hodnota jednoho bodu tudíž činila 341,11 Kč. Vynásobením počtu bodů (400) a hodnoty jednoho bodu (341,11 Kč) vyšla částka bolestného ve výši 136 444 Kč. Protože bolestné vzniklo v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného (opět bez ohledu na právní kvalifikaci), byla mu uložena povinnost bolestné uhradit poškozené.

32. Co se týče náhrady nemajetkové újmy, pak uplatněný nárok se rozpadl ještě do dvou dílčích nároků s ohledem na to, že část celkového nároku (ve výši 50 000 Kč) uhradila poškozené na základě právního předpisu (§ 24 odst. 1 písm. b) zákona č. 45/2013) Česká republika v zastoupení Ministerstva spravedlnosti ČR ještě před rozhodnutím soudu. Protože nárok na úhradu nemajetkové újmy ve výši 50 000 Kč považuje soud za minimální oprávněný nárok, uložil soud obžalovanému povinnost jej uhradit České republice zastoupené Ministerstvem spravedlnosti ČR.
33. Zbylo tedy rozhodnout o zbývající části nároku poškozené na úhradu nemajetkové újmy ve výši 450 000 Kč. Podle poškozené jednání obžalovaného pro ni představuje následky takového rozsahu, že jí způsobují vážné potíže v jejím běžném každodenním životě a jsou významnou překážkou pro její budoucí život, jelikož obžalovaný byl pro ni osobou blízkou, k níž chovala určité city a důvěru. Poškozená následkem toho, že se stala obětí trestného činu, trpí úzkostně depresivními náladami, což se projevuje kupříkladu tím, že má obavy o bezpečí a život svých blízkých, trpí nočními děsy, nemůže v klidu spát, děsí se osobního kontaktu s obžalovaným, ale taktéž i s cizími osobami, zejména pak muži. Taktéž následky na fyzickém zdraví poškozené způsobené trestným činem negativně ovlivňují psychiku poškozené a její dosavadní život. Z důvodu bodnořezného poranění břicha s poraněním jater a žebra vpravo s masivní ztrátou krve do dutiny břišní musela poškozená absolvovat řadu lékařských zákroků, které stejně jako následná rekonvalescence bezpochyby představují podstatný zásah do její osobního života i psychického zdraví (v tomto odkazuje na lékařské zprávy a posudky obsažené ve spisu). Poškozená není díky svému aktuálnímu stavu schopna samostatně řešit veškeré své osobní běžné záležitosti (platby za energii, jednání s úřady, telefonní hovory s cizími lidmi apod.). Vzhledem k tomu, že byla vždy aktivním sportujícím člověkem, její současná situace ji velmi tíží, jelikož by chtěla být soběstačná a být naopak nápomocna ona pro svou rodinu. Toto má bezesporu mimo jiné i negativní dopad na již výše popsany neblahý psychický stav poškozené. Náhrada nemajetkové újmy ve výši 500 000 Kč ani z daleka nemůže vynahradit její prožitá trauma a veškeré následky do budoucna, avšak může jí být alespoň zčásti nápomocna při budoucí léčbě a taktéž může dopomoci k tomu, aby poškozená vnímala postih obžalovaného za jeho protiprávní jednání jako spravedlivou sankci. V souvislosti s výší uplatněné náhrady nemajetkové újmy poškozená odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 9. 7. 2015 č. j. 6 Tdo 1417/2015-40, kde činila náhrada nemajetkové újmy zcela shodnout výši ve vztahu ke shodnému trestnému činu.
34. S ohledem na tvrzené následky v podobě psychických potíží a s ohledem na výpověď poškozené, kde uvedla, že navštěvuje psychiatra, vyžádal soud se souhlasem poškozené zprávu od jejího ošetřujícího psychiatra Dr. █████ Z ní mj. plyne, že psychiatra začala navštěvovat již v █████ 2019, tedy téměř 1,5 roku před žalovaným jednáním, a to mj. kvůli emoční labilitě a poruchám spánku. Dále ze zprávy plyne, že o žalovaném jednání se psychiatrovi zmínila až 21. 10. 2020. Ten zvýšil medikaci Zoloftem, přičemž poškozená při následných kontrolách v listopadu až lednu „negovala znovuvybavování situace napadení partnerem, cítí dostatek energie, je aktivní“. Při kontrole v █████ 2021 (poslední kontrola před vydáním zprávy) je poškozená dle psychiatra „bez projevů deprese, bez emoční lability, apsychoická, nesuicidální“.
35. Za takové situace, kdy poškozená je mj. zaměstnána jako █████ a je schopna dojíždět vlastním vozem do zaměstnání z █████ do █████ u █████, však nelze uzavřít, že tvrzené psychické potíže, o které poškozená opírá svůj nárok (mj. neschopnost samostatně řešit

veškeré své osobní běžné záležitosti), skutečně existují, a že je způsobil jen a pouze obžalovaný svým jednáním ze dne 29. 8. 2020. Soud nezpochybňuje, že žalované jednání se na poškozené podepsalo (je s ním tudíž v příčinné souvislosti) zhoršením jejího psychického stavu, který však nebyl zjevně zcela v pořádku již před jejím napadením dne 29. 8. 2020. Proto soud poškozené přiznal nárok na úhradu nemajetkové újmy ve výši 150 000 Kč (vč. částky 50 000 Kč vyplacené již ministerstvem spravedlnosti). Ve zbytku nároku (ve výši 350 000 Kč) pak poškozenou odkázal soud na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť posouzení, do jaké míry může za psychické potíže u poškozené žalované jednání a do jaké míry jiné skutečnosti z doby před spácháním žalovaného jednání, přesahuje potřeby tohoto trestního řízení. Proto byla obžalovanému uložena povinnost nemajetkovou škodu ve výši 100 000 Kč (tj. nad rámec částky 50 000 Kč vyplacené již ministerstvem spravedlnosti) poškozené uhradit, když její výši nepovažuje soud za nikterak nadhodnocenou, ani podhodnocenou, a to s ohledem na zároveň přiznané bolestné ve výši přesahující 136 000 Kč, s nímž náhrada nemajetkové újmy činí dohromady téměř 290 000 Kč. Tuto výši satisfakce pak soud považuje za přiměřenou i s přihlédnutím k dalším platbám, k nimž byl obžalovaný tímto rozsudkem zavázán (téměř 380 000 Kč vůči ██████████ pojišťovně).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody, může žádat, aby byl vyrozuměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost se podává u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. 5. 2021

Mgr. Tomáš Mahr v. r.
předseda senátu